

La Riera

Revista d'humor i literatura

Redacció i administració A. Guimerà 19

DIRECTOR: RAMÓN FERRER i MONTPLET

PORTIC

Quan arriba la tardor s'omple tot de melangia. Cada cosa té el color d'una emboirada alegria. Quan arriba la tardor els vinyars s'esgrogueixen i pansint-se de tristor amb la mortalla es cobreixen. S'emmantella el cel de gris i el sol sembla que que s'anegui...; ara el cor té un cant sumís, ara el llavi un bes que onegi, ara ploralles d'amor, adés cànctics d'alegria, quan arriba la tardor s'omple tot de melangia!

Aquella noia del mas, ai com plora de tristesa! Cau el seu plor llarg i lás com un plany de candidesa. Que ella estima a un donzell que el veu un cop cada anyada quan el blat bat de gairell com una cresta daurada. El cant d'ans ara és un plor i el seu riurer una folia... quan arriba la tardor, s'omple tot de melangia!

Han fugit tots els ocells amb sos amors i canturies i han parat els cànctics bells que omplenaven les boscúries. Aquell salteig per les branques i aquell trinar de dolçor i el xerreteig per les tanques d'una noia i un minyó, aquella vida embotida i aquella alenada d'amor, tot ha pegat embranzida, estimbant-se en la buidor

Bufets, xiseles de tristor, pits anegats de folia... Cada cosa té el color d'una emboirada alegria...

Quan arriba la tardor s'omple tot de melangia!

R. F. M.